
Dar osudu

Cecily Swannová Inghamová stála na schodech před kanceláří v Cavendon Hallu a rozhlížela se kolem sebe. Tomu se říká změna, přemítala. Ráno bylo zataženo a teď odpoledne slunce jenom září.

Modrá obloha. Nikde ani mráčku. Zlaté sluneční paprsky se prodírají listím. Konec července, den jako malovaný. Na rtech jí zahrál spokojený prchavý úsměv.

Sešla ze schodů na dvůr u stájí a po nedlážděné pěšině vinoucí se parkem se vydala do blízké vesnice Little Skell.

Cestou si vzpomněla na synovy narozeniny, které oslavil začátkem měsíce. Tehdy lilo jako z konve a děšť jim zhatil chystanou zahradní party. Nežbylo než oslavovat v domě. Škoda že tehdy nevyšlo počasí tak pěkně jako dneska, povzdechla si. Na druhou stranu David si na nic nestěžoval. Byly to jeho deváté narozeniny a on si užíval každý okamžik stejně jako jeho sedmiletý bratr Walter a pětiletá sestra Venetia. Rodina prožila báječný čas pospolitosti, a to se nejvíc počítá. Všichni se dobře bavili a „shromáždění klanu“, jak tomu říká Miles, si náramně užili.

V noci, když leželi v posteli, si ji Miles přitáhl blíž k sobě a nahlas se podívil, kam se poděly všechny ty roky. Odpověděla, že nemá ponětí, a připomněla mu, že když jsou pohromadě, čas vždycky letí.

Smál se tomu a přitulil se k ní, hladil ji po vlasech. Po chvíli dodala, že na vině určitě bude i to, že pro samou práci nevědí, kam dřív skočit. Vychovávají tři děti, mají svoje povinnosti a musejí se postarat o Cavendon.

Miles za všechno nahlas poděkoval, vzal ji do náruče a opatrně se nad ni vyhoupl. Líbal ji a něžně se jí dotýkal. Během několika vteřin se milovali s toutéž náruživostí a radostí jako obvykle.

Najednou si vybavila onu noc tak jasně, že ji napadlo, jestli na synovy narozeniny znovu neotěhotněla. Byli tak dychtiví, tak natěšení. Prožili noc plnou vášně.

Pomyšlení na těhotenství ji neopouštělo. Je jí sedmatřicet. Jestli *je* těhotná, tak ať. Další dítě musí brát jako dar, protože její plodné roky brzy skončí. Ale co když vypukne válka? Tohle pomyšlení ji trápilo. Vypudila nepříjemnou myšlenku z hlavy a pospíchala do vesnice. Radši se soustředila na obrovské množství práce, kterou s Milesem odvedli, aby udrželi sídlo i rodinu v bezpečí. Zapojil se i bratr Harry, stejně jako její čtyři švagrové. V mnoha ohledech mají za sebou těžké roky.

Každý z nich musel přinést všemožné oběti a často využili vlastní peníze, aby panství zajistili hladký chod. *Ale zvládli to.*

Inghamovi a Swannovi se semkli a dokázali zázraky. Cavendon nabral správný kurz. A nic ho neohrožovalo.

Přesto jedna starost přetrvávala a svíral se jí z ní žaludek. Na nějakou dobu na ni zapomněla, protože jí nedopřával klidu Harry a taky se bála o Gretu, svou osobní asistentku, ale dobře si uvědomovala, že ti dva za jejím rozčlením nestojí.

Ničilo ji úplně něco jiného. Neustále to na ni útočilo a doráželo, nemohla kvůli tomu v noci spát.

Hrozivá německá třetí říše vrhala na Británii obrovský stín, jaký se mnohem delší dobu vznášel nad střední Evropou. A právě odtud pramenilo její napětí. Říše představovala vážnou hrozbu a nebezpečí války. Jestli dojde k invazi, Cavendon se ocitne v ohrožení. Stejně jako Evropa. Vlastně celý svět. Až moc dobře tomu rozuměla.

U zahrady obehnané zdí se zastavila, otevřela těžké dubové dveře a sešla po schodech. Okamžitě ji obklopila vůně pozdních letních růží. Zhluboka se jí nadechla a posadila se na železnou lavičku. Pohodlně se opřela, zavřela oči a pokoušela se na pár minut uvolnit.

Tahle stará zahrada se během staletí vůbec nezměnila a poskytovala jí klidné útočiště, už když byla malá. Přicházela sem téměř každý den, byť jen na pár minut. Milovala vůni růží a pohodu, skrývajíc se za vysokými cihlovými zdmi. Tohle místo spolehlivě ukonejšilo její utrápené smysly a pomohlo jí vyčistit si hlavu od starostí.

V myšlenkách zabloudila zpátky k matce. Věděla, že se pilně připravuje na válku spolu se ženami z tří vesnic, členkami Svazu žen. Vedla jej Charlotte, která byla jeho prezidentkou. Tyhle statečné venkovanky přišly s mnoha užitečnými nápady, které jim usnadní život v případě, že válka opravdu vypukne.

Samozřejmě že vypukne, říkala si v duchu Cecily. Premiér Neville Chamberlain věřil, že dokáže Hitlera uklidnit, přestože ten již provedl anexi Rakouska a pokukoval po Sudetech v Československu.

Zato Winston Churchill pochopil marnost politiky chlácholení a odhalil příšerné nebezpečí, jež se za smířlivým přístupem skrývá. Opakovaně vládu varoval, že je válka nevyhnutelná. Churchill měl pravdu, o tom nepochybovala. I když to bylo děsivé pomyšlení.

Ze zamyšlení ji vytrhlo tiché vrčení nízko letícího letadla. Vyskočila z lavičky a zvedla hlavu k modré obloze. V tu chvíli se záblesk strachu okamžitě rozplynul.

Malé letadlo neneslo na svých křídlech symboly nacistického Německa. Patřilo Noelu Jollionovi, devatenáctiletému synovi velitele Edgara Jolliona z královského námořnictva, který bydlel na druhé straně vesnice Mowbray poblíž High Clough. Velitel nechal na pozemcích poblíž svého sídla, Burnside Manoru, vybudovat přistávací dráhu, protože jeho syn miloval létání.

Cecily se znovu uvelebila na lavičce a snažila se hodit obavy za hlavu. Ale bylo to obtížné. Hlavu měla plnou hrozící války.

Minulý týden vzal Hanson ji a Milese do rozlehlých sklepů Cavendonu a ukázal jim, že i on započal s přípravami.

Sklepy byly vždycky udržované ve vzorné čistotě, měly obílené stěny a zametené podlahy. Majordomus upozornil na stoh skládacích lehátek, která nechal přinést ze skladu. Z podkroví sem dal přestěhovat pohovky, křesla a malé stolky. Hrabě ho požádal, aby se pokusil vybavit sklepení co nejpohodlněji pro případ, že by v něm museli žít. V kryptách naleznou útočiště obrazy a další umělecké předměty. Hanson se nechal slyšet, že se postará o jejich přestěhování hned, jak bude vyhlášena válka mezi Británií a Německem.

Hanson byl jako obvykle velice výkonný. Dokonce tu stála chladnička zakoupená v Harrods a doručená dodávkovým vozem až na místo. Co by si bez Hansona počali? V prosinci se chystá odejít do penze. Je mu sedmdesát šest a v Cavendonu slouží padesát let. Cecily doufala, že se tak nestane. Hanson je pořád v prvotřídní formě a oni ho potřebují.

Zdráhavě opustila svoji svatyni a pokračovala k domu svých rodičů. Ale napřed se musí zastavit u Genevry v maringotce cikánů. Chce si s ní promluvit.

* * *

Genevru uviděla, jen co prošla ohybem cesty. Žena seděla na schůdcích obytného vozu, jako by na ni čekala. Jako obvykle měla na sobě staré Cecilyiny šaty, které dostala od Cecilyiny matky. Tyhle byly letní, ušité z červenobílé proužkované bavlny, a slušely jí.

Cikánka zvedla ruku a zamávala.

Cecily jí zamávání s úsměvem oplátila. Všimla si, že už na ni čeká dřevěná židle. Projevená ohleduplnost ji potěšila.

Zdálo se, že cikánka je plná očekávání a vzrušení. Bylo jí devětatřicet jako Milesovi, ale zdaleka nevypadala na svůj věk, působila dojmem mnohem mladším. Pořád byla pohledná – tmavá a exotická – a stále se pyšnila havraní hřívou jako zamlada.

Když před pěti lety Romové přestěhovali svoje vozy na tuhle louku, Genevra pozvala Cecily na sklenku mátového čaje. Protože ji Cecily nechtěla urazit, pozvání přijala a ke svému úžasu našla v maringotce poklad.

Ukázalo se, že Genevra je velmi talentovaná malířka. Obrazy visící na stěnách nadmíru čistého a útulného mobilního příbytku přivedly Cecily v úžas. Většinou šlo o krajinky z okolí Cavendonu, vyvedené v zářivých a živých barvách. Později jí DeLacy vysvětlila, že spadají do kategorie naivního umění.

Přesto měly svůj jedinečný a neopakovatelný styl – à la Genevra, jak mu říkala Cecily. Smělé barvy okamžitě upoutaly pozornost. Jako by se třpytily a měly zvláštní lesk.

Genevra malovala od dětství. Její bratr Gervaise ji v tom podporoval, a když byla starší a on si to mohl dovolit, koupil jí plátna a olejové barvy. Genevra byla naprostý samouk, talentovaná malířka od pánaboha.

Cecily se okamžitě zeptala, jestli si může jeden obraz koupit. Genevra tehdy odmítla. Místo toho jí ho nabídla jako dar. Cecily si vybrala ten, který k ní promlouval osobitým jazykem a vzbuzoval v ní emoce. Zachycoval kouzelné zákoutí staré zahrady, kde na pozadí šedé kamenné zdi kvetl bezpočet pozdních růží ve všech odstínech růžové a vybledlé červeně.

Genevra seběhla ze schodů, aby Cecily přivítala. Cecily jí podala ruku a ona jako vždycky vysekla náznak úklony.

„Připravila jsem vám židli, paní Milesová,“ hlásila a ukázala na ni.

„Děkuji,“ zamumlala Cecily a posadila se.

Genevra se vrátila na svoje místo na schodech.

Cecily se na ni podívala a zamračila se. Napadlo ji, že vypadá sklíčeně a unaveně. „Nebylo ti zase špatně?“ zeptala se ustaraně. Neviděla ji deset dní.

Žena se nepatrně pousmála. „Ne. Není mi špatně. Je mi dobře.“

„Připadáš mi kapku bleďá.“

„Nic mi není, Cecilko,“ zamumlala Genevra a vševědoucň na ni pohlédla. „Nemoc bych pocítila jako první a potom bych o ní pověděla vám. Neumírám. Zatím ne.“

„Nezlob se na mě. Záleží mi na tobě, Genevro.“

„Já vím, paní.“

„V pondělí s Milesem odjždíme. Jedeme do Curychu navštívit lady Daphne a pana Huga. Kdybys něco potřebovala, až budu pryč, moje matka ti pomůže.“ Usmála se na ni. „Stačí za ní zajít.“

Genevra přikývla. „Máte dovolenou. Paní Alice mi to řekla.“

„Jenom dva týdny. Miles si potřebuje odpočinout...“ Cecily se odmlčela, neboť si všimla podivného výrazu v cikánčině obličeji. „Co se děje? Stalo se něco?“

„Vidění. Prostě to na mě přijde. Však víte.“

Cecily mlčky přikývla. Po všech těch letech věděla své. Ani nedutala, jako by tu vůbec nebyla.

„Musíte být statečná, Cecilko. Tak jako vždycky. Přijde smrt. Přijde válka. Velká válka. Zlé časy. Stanou se příšerné věci.“ Cikánka se zarazila a zavřela oči. Po chvíli je otevřela a dodala: „Budete vládnout Cavendonu. Vždycky jsem to věděla.“

„Proč zrovna teď?“ zeptala se Cecily a zamračila se.

„Co tím myslíte?“ Genevra na ni nechápavě zírala.

„Proč mi to říkáš? Obvykle býváš dost velká tajnůstkářka a takhle otevřeně nemluvíš.“

„Protože mi věříte a berete moje věštby vážně. Rozumíte jim.“

„Ano, to je pravda.“

„Budoucnost. Vy ji máte, Cecilko. A budete vládnout.“

„S Milesem?“

Genevra neodpověděla. Zírala na Cavendon Hall, tyčící se na vysokém kopci nad nimi. Zlatě se leskl ve slunečním světle. Požehnaný dům.

„Někdy mluvíš tak zvláště, že ti nerozumím,“ podotkla Cecily a oplátila cikánce tvrdý pohled.

„Blíží se špatné časy.“

„Myslíš válku?“

Genevra naklonila hlavu na stranu. „*Život*. Těžké časy. Zlé časy. Smrt, zkáza, smutek, bolest. Hodně utrpení. To všechno přijde.“

Otočila hlavu a znovu se zadívala na Cavendon. Zcela nečekaně se jí v očích objevily slzy. Zlatá záře zdí pohasla. Dům už nebyl zlatý. Byl prokletý. Vznášel se nad ním stín zkázy a zdál se temnější a temnější. Svým vnitřním zrakem sledovala, jak nad střechou víří černá mračna. Slyšela dunění hromu a viděla bílé klikaté blesky.

Po chvíli rozlepila víčka a zašeptala: „*Zmatek*. *Chaos*.“ Zavrtěla hlavou a zmlkla. Prsty si setřela slzy z tváří.

Rozhostilo se dlouhé ticho.

Genevra se slabě pousmála. „Swannovi budou vládnout.“

Cecily vyhrkla: „Cavendonu se v posledních letech dařilo. Štěstí nás neopustí, že ne? Nic se nezmění.“

„Takhle to na světě chodí. Štěstí. Smůla.“ Genevra potřásla hlavou a naklonila se blíž. Z jejího pohledu mrazilo. „Přijde. Odejde. Kdy, to nikdo neví... Štěstí nikomu nepatří, ale náleží k vašemu životu. Máte ho ve svých rukách, Cecilko. Rozumíte mi?“

„Rozumím, Genevra, a děkuji ti.“

V chodové dveře se náhle otevřely. Alice se s trhnutím napřímila a okamžitě se zvedla. Obdarila dceru širokým úsměvem. Cecily pospíchala matku obejmout, políbila ji a přivinula k sobě.

„Omlouvám se za zpoždění, mami.“ Otočila se, aby za sebou zavřela.

„Nic se neděje. Zrovna vyřizuji nějaké papíry,“ odpověděla Alice a spolu s dcerou vešla do obývacího pokoje. Posadily se do křesel stojících proti sobě a matka poznamenala: „Dnes ti to moc sluší, zlato. Světle růžová ti vždycky šla moc dobře k pleti.“

„Já vím. A děkuji. Tobě to taky sluší, mami.“

„Samozřejmě – protože mám na sobě šaty, které pro mě navrhla moje dcera. Líbí se mi, jsou pohodlné a v horkém dni, jako je ten dnešní, příjemně chladí.“

„Ušila jsem ještě jednu verzi, také z bavlny,“ svěřila se Cecily. „V podstatě to jsou zavínovací šaty, skoro jako župan, které se zavazují po straně. Stejně bych chtěla zařadit i do zimní kolekce, ale tentokrát z lehkého kašmíru. Nějaké ti přivezu, až budou hotové.“

„Děkuji ti, holčičko. Vždycky na mě myslíš.“

„Jakpak by ne? Jsi moje maminka a můžeš ode mě mít, co budeš chtít. Mimochodem, když jsme spolu včera mluvily po telefonu, zmínila ses o nějakých plánech. Čeho se týkají?“

„Dostala jsem nápad, že bychom mohly zřídit společný vesnický záhumeňek. Šla jsem s tím rovnou za Charlotte a požádala ji o vhodný pozemek. Zeptala se na něj hraběte a ten souhlasil, že nápad je to úžasný a praktický, a hned mi přidělil kus pole.“

Alice spokojeně přikývla, když dokončila větu. Tohle se jí vážně povedlo. „Takhle se to seběhlo a bylo to úplně jednoduché. Stačilo se zeptat.“

Zvedla se a mávla na dceru. „Pojď si přisednout k mému stolu. Vezmi si židli. Chci ti ukázat svůj plán.“

Během několika vteřin se přesunuly ke stolu, na němž měla Alice rozložené dokumenty, týkající se Svazu žen, spolu s detailním náčrtem společného záhumenku. Budou ho obhospodařovat ty ženy, které o to projeví zájem.

„Praktické řešení,“ pochválila Cecily matku. „Jestli vypukne válka, jídlo bude problém.“

„Až vypukne válka,“ opravila ji Alice.

„Svatá pravda,“ souhlasila s ní dcera a zvláštním tónem dodala: „Mohla jsi o to pole požádat Milese. Anebo našeho Harryho. Má stejné pravomoci jako on.“

„Máš pravdu, Ceci, mohla jsem to tak udělat. Ale podle mě by to nebylo správné. Šestý hrabě je pořád Šestý hrabě. Nezemřel a tahle půda mu patří. Napadlo mě, že je správné oslovit ho prostřednictvím Charlotte.“

„Jistě, chápu,“ odpověděla Cecily a vlídně se usmála.

Podívala se na velký arch papíru a shledala, jak chytré bylo pole rozvrženo, aby mohlo sloužit jako zahrada.

Každý záhon byl označen názvem plodiny, která na něm poroste. „Brambory, mrkev, tuřín,“ četla nahlas Cecily. „Cibule, růžičková kapusta, zelí,

květák...“ Zarazila se a vyprskla smíchy. Pak uznale potřásla hlavou. „Mami, ty jsi mistr plánovač! Harry musel talent na zahradničení zdědit po tobě.“

„Jenom mě nepřechval. Harry je o hodně chytřejší než já,“ mínila Alice. Natočila se k dceři a upřeně se na ni zadívala. „Podařilo se ti s ním promluvit? Však víš... O té osobě.“

Cecily zavrtěla hlavou a ztišila hlas. „Zatím ne. Měli jsme se po obědě sejít, ale nevyšlo to.“

„O té jeho aférce s tou vulgární ženštinou se už začíná mluvit!“ zvolala rozzlobeně Alice. „Harry se domnívá, že je to velké tajemství, ale není. Už se to doneslo k tátovi. Zuří. Dobře víš, jak jeho lordstvo nesnáší skandály, a jeden se zrovna chystá vypuknout. Příčiněním tvého bratra.“

„Souhlasím se vším, co říkáš, mami, ale Harry už je dospělý. Vždyt je mu čtyřicet. Řekne, že mi do toho nic není.“

„Ale promluvíš s ním?“ Znělo to naléhavě. Matka se tvářila znepokojeně.

„Ano, slibuji. Udělám to hned zítra ráno,“ ujistila ji Cecily.

Alice přikývla a našpulila rty. Nato prohlásila mnohem pevnějším hlasem: „Především si s tou Pauline Mallardovou neměl nic začínat. Je vdaná. Dále je to americká dědička a velice protřelá osoba, žijící si v Londýně i v New Yorku na vysoké noze. Teď se přesunula do Harrogate. Ale tohle všechno beztak víš.“

„Ano, vím.“

„Nakonec z něho udělá hlupáka, uvidíš. A kdyby jenom to. Ta ženská je o hodně starší než on.“

„Ale slyšela jsem, že je krásná. Neodolatelná rusovláska,“ poznamenala Cecily.

„A dost promiskuitní. To jsem zase slyšela já,“ opáčila pohotově Alice. Zjevně chtěla mít poslední slovo.

„Když mi Genevra přednesla svoji věštbu, prohlásila něco velice zvláštního. Nabádala mě, abych Harrymu o *té ženské* nic neříkala. Skutečně mě to zaskočilo. Potom dodala, že ho sama opustí, protože prý není jeho osudem. Tahle výsada náleží nějaké jiné.“

Alice se na dceru nevěřičně zahleděla. „Jak může Genevra vědět o Pauline Mallardové? Myslíš, že ji sem vzal a Genevra je náhodou viděla?“

„Ne, to určitě ne. Nicméně zaujal mě způsob, jakým to říkala. Náhledům do budoucnosti říká *vidění* a vůbec o nich nepochybuje. Mluvila o *osudu*...“ Bylo znát, že se v tom Cecily sama nevyzná.

Odkášala si a pomalu pokračovala: „Genevra má svůj osobitý způsob vyjadřování, mami. Vyjadřuje se stručně. Úsečně. Jednoduchými větami. Proto mi přišlo zvláštní, že zná slovo, jako je *osud*, když neumí číst.“

„Ale ona číst umí!“ zvolala Alice.

„Víš to určitě?“

„Samozřejmě. Sama jsem ji to naučila.“

Dočista tím Cecily zaskočila. Zůstala na matku zírat. „Kdy? A proč jsi mi to nikdy neřekla?“

„Nikdy mě to nenapadlo. Seběhlo se to úplnou náhodou. Když jsi odjela do Londýna k tetě Dorothy a strýci Howardovi, poslala jsem Genevře nějaké tvoje staré oblečení. Přišla mi poděkovat a vyptávala se na tebe. Projevila o tebe skutečný zájem a mě napadlo, že k tobě má velmi silný vztah, Cecily. Potřebovala se ubezpečit, že jsi v pořádku a dobře se ti daří. Ukázala jsem jí ty krátké články, co o tobě začaly vycházet v módních magazínech. Tehdy se mi svěřila, že neumí číst. Tak jsem ji to naučila.“

„To od tebe bylo milé.“ Matčino přiznání udělalo na Cecily velký dojem.

„Byla velmi učenlivá.“ Alice krátce zaváhala, než se zeptala: „Cítila jsi někdy, že mezi vámi existuje nějaké pouto, Cecily?“

„Cítila. A stále cítím. Před pětadvaceti lety mi prozradila, že Swannovi budou vládnout. Věřím, že nějaké pouto mezi námi opravdu je.“

„Co přesně ti tehdy pověděla?“ vyzvíдалa Alice.

„Vlastně mi skoro nic *neřekla*... Potkala jsem ji cestou do Cavendonu. Vzala dlouhý klacík a nakreslila jím do prachu čtverec a na něm ptáka. Zeptala jsem se jí, co to znamená, ale neprozradila mi to. Zamumlala, že to nic není, a odskotačila.“

„A dneska ti to prozradila?“

„Ne, kdepak. Před lety jsem na to přišla sama. Čtverec představoval Cavendon Hall a ten pták měl být labuť. Chtěla tím obrázkem říct, že se Swannovi a Inghamovi spojí.“

Alice chvíli mlčela a pak tiše připustila: „Nemohla tehdy vědět, jakým směrem se bude tvůj život vyvíjet. Že se ty, Swannová, provdáš za syna hraběte. Na tom jejím prorockém daru musí něco být. Zdá se, že vskutku dovede předvídat budoucnost. Ty jejím věštébám věříš, že?“

„Ano. Vždycky jsem jim věřila a věřit budu.“ Cecily vzala matku za ruku. „Dokázala mi, že nelže. Když jsem se vdávala, vtiskla mi do ruky papír, na kterém stálo, že se stanu paní tohoto panství. Vedle byl dokonce obrázek.“

Po dceřině odchodu Alice zamířila do zahrady s kropicí konví v ruce. Procházela kolem záhonů a zalévala, avšak v duchu stále prodlévala u Swannových a Inghamových.

Krev. Inghamových a Swannových. Mísí se v jejich třech vnoučatech. Stejně jako Cecily si i ona občas kladla otázku, jestli i předešlé generace spřízněných rodin přivedly na svět nějakého společného potomka. Nebo dva. Neměla tušení.

O tom by věděla jen Charlotte. Opatruje rodinné kroniky, jejichž zápisy se datují desítky let nazpátek. Jsou v Cavendon Hallu zamčené v sejfu, stojícím v její šatně. Ví to, protože jí o nich Charlotte řekla. A předala jí zapečetěnou obálku s bezpečnostním kódem. „Prosím tě, ať ji Cecily schová na chráněné místo a zamkne,“ nabádala Alici a ta se zařídila podle jejího přání.

Postavila konev, posadila se na lavičku a zahleděla se na vřesoviště. Dnes je neděle, poslední červencový den. Zítra začíná srpen. Brzy začne vřes kvést. Během týdne nebo dvou bude vřesoviště připomínat rozvlněné levandulové moře.

David, Cecilyin prvorozený, má takové oči. Tenhle neobvyklý odstín je pro Swannovy typický. Jinak se navlas podobá Milesovi. Stejně oči má i Walter, ale ten se jinak vyvedl po Cecily. Mámu zkrátka nezapře. Zato pětiletá Venetia je Inghamová každým coulem, včetně blond vlasů a jasně modrých očí. Alice se potutelně usmála, když si vzpomněla, jak moc Venetia připomíná lady Dulcie, když byla v tomhle věku.

Vnoučata. Zbožňovala je a přála by si, aby jich měla víc. Harry se před několika měsíci nechal slyšet, že by chtěl založit rodinu. Svěřil se jí, že by se rád oženil a zplodil dítě – vlastně několik dětí.

Byl by z něho dobrý otec, o tom není pochyb, ale s osmačtyřicetiletou Pauline Mallardovou se mu tohle přání nejspíš nesplní. Alice ucítila příval zlosti. Okamžitě ji potlačila. Ne, odmítá se tou ženskou zabývat.

Během několika vteřin zvítězil její vrozený soucit a přestala se na Harryho zlobit. Najednou se svým synem sympatizovala.